

Crònica

Simposi Internacional de Paleoetnobotànica

Del 16 al 22 de maig de 2004, el Museu d'Arqueologia de Catalunya-Girona i la Universitat Autònoma de Barcelona varen organitzar a Girona el 13è Simposi del Grup de Treball Internacional per a la Paleoetnobotànica.

La trobada es va dur a terme a l'Auditori de la Mercè, i va tenir el suport del Ministerio de Educación y Ciencia, el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, la Diputació de Girona, l'Ajuntament de Girona i la Universitat de Girona.

Aquest esdeveniment científic té lloc cada tres anys, i és una de les principals reunions mundials entre els investigadors que es dediquen a l'estudi de les restes de plantes arqueològiques. En la trobada participaren 180 científics procedents de 28 nacionalitats diferents (Alemanya, Regne Unit, Espanya, Portugal, França, Itàlia, EEUU, Polònia, Txèquia, Eslovàquia, Bulgària, Dinamarca, Suïssa, Àustria, Holanda, Suècia, Noruega, Finlàndia, Grècia, Hongria, Romaniaa, Israel, Turquia, Índia, Japó, Iran, Egipte, Argentina).

Les sessions científiques tractaren principalment sobre quatre grans temes: anàlisi i taxonomia arqueobotànica, recol·lecció, conreu i ori-

gen de l'agricultura, arqueobotànica històrica i analogia etnobotànica, que es combinaren amb una taula rodona centrada sobre l'evolució del blat i la Mediterrània i l'oest i el centre d'Europa.

La darrera activitat del simposi fou la visita al jaciment del Puig de Sant Andreu d'Ullastret i la Draga de Banyoles, acompanyada d'algunes aturades programades durant el trajecte amb l'objectiu d'observar la vegetació mediterrània.

Ramon Buxó

Premi del Patrimoni Cultural a Salvem les Valls

El dijous 27 de maig es va dur a terme a la Facultat de Lletres de la Universitat de Girona el lliurament del premi de l'Institut de Patrimoni Cultural 2004 a la plataforma Salvem les Valls. La celebració va estar acompanyada de tot un conjunt d'actes que van voler donar més relleu a una concessió carregada d'emotivitat i simbolisme

En primer lloc, el catedràtic de Geografia Humana de la Universitat de Girona Joan Nogué va dur a terme la conferència «El retorn al lloc, el retorn a la política», un retorn que ha desembocat en una recuperació per l'interès sobre el valor col·lectiu inherent a determinats indrets. A continuació el sociòleg de la Universitat Autònoma de Barcelona

L'estany de Banyoles.

Óscar Rebollo va parlar de «Ciutadania i transformació social» i el paper fonamental que hi té l'activisme cívic. Posteriorment es va dur a terme una taula rodona amb la participació de representants de diversos moviments de defensa del territori, com Rafel Bonillo (Salvem Castell), Marta Bal·losera (Salvem l'Empordà), Raül Valls (Salvem les Valls) i Josep M. Ricart (Assemblea de Defensa de les Terres Nord-Oriental), que van debatre a l'entorn de les seves experiències i els reptes de futur que tenen plantejats. Després el geòleg i consultor ambiental Josep M. Mallarach va dur a terme un entrançable parlament de lliurament del premi on es va emfatitzar que tot i la presumible derrota de Salvem les Valls, en relació als seus objectius fundacionals, la seva lluita no haurà estat en va, ja que ha servit per ajudar a consolidar una consciència

social més crítica envers el model insostenible de creixement en què estem immersos. Finalment, el premi fou recollit per Raül Valls, president de Salvem les Valls, de mans del director de l'Institut de Patrimoni Cultural, el professor Josep Burch, i la vicerectora de recerca de la UdG Victòria Salvadó, que també van manifestar la seva complicitat amb el que representa aquest moviment cívic.

Així doncs, va ser un acte emotiu pel sentit reconeixement a la tasca d'una plataforma cívica que ha lliurat amb il·lusió i imaginació una noble lluita per la defensa del territori i del patrimoni col·lectiu. Un ampli moviment ciutadà nascut per intentar evitar al llarg de gairebé una dècada la construcció de l'eix viari Vic-Olot per Bracons amb l'objectiu d'assegurar la salvaguarda de l'excelsionat patrimoni natural i paisatgístic de les valls del Ges i d'en Bas. I tanmateix fou un acte eminentment simbòlic, perquè suposava alhora el reconeixement per part d'un premi universitari de la dimensió cultural del nostre paisatge i del nostre patrimoni natural, tota una declaració d'intencions que ens encamina cap a una oportuna i necessària visió més holística del món.

Josep Vila i Subirós

Un desert crític per postres

El parc de la Devesa, el vespre del dijous 9 de setembre, va ser l'escenari del lliurament de Premis Literaris de Girona. En aquesta edició, el XXVII Premi Prudenci Bertrana de novel·la es va declarar desert, l'any en què Columna, en substitució d'Edicions 62, hagués publicat, i dotat econòmicament bona part dels 42.100 euros del premi, l'obra guardonada.

Màrius Serra va ser el mestre de cerimònies en el lliurament dels premis convocats per la Fundació Prudenci Bertrana, seguit en directe pel canal 3/24, TV Girona i Catalunya

Ràdio, que va concloure amb una galleda d'aigua freda per als trenta-set participants del premi de novel·la. Al final de la cerimònia, Oblit Baseiria, la portaveu del jurat del

Bertrana, va anunciar que només cinc o sis dels originals presentats tenien rellevància i que per majoria s'havia decidit declarar el premi desert. Baseiria es va mostrar dolguda pel fet que per primer cop en quinze anys el premi no s'atorgués a cap autor —fet que ja s'ha repetit cinc vegades—, però va criticar amb duresa la baixa qualitat de les obres presentades.

Amb tot, es va fer una crida a l'ambició per part dels autors a l'hora d'escriure en català i a la preservació de la qualitat i vitalitat dels premis Ber-

Adéu a l'hospital perdut

A l'hospital gironí de Santa Caterina, situat al bell mig de la ciutat, la gent hi anava a peu a totes hores per una urgència, per veure un malalt, per visitar-se o per fer-se operar. Només d'entrar en aquell noble edifici del segle XVII, després de traspasar la façana barroca i de trepitjar el mosaic amb la roda, l'espasa i la palma de la santa patrona, s'entrava en un pati acollidor, poblat d'oloroses magnòlies i decorat amb esgrafiats noucentistes. Per una escala monumental s'accedia al vestíbul del primer pis, on lluien els arrambadors de ceràmica que des d'allà s'estenien per passadissos i sales i donaven al recinte un aire de netedat i de serenitat. Aquesta era la doble funció que els hospitals catalans de l'època confiaven a la ceràmica de colors vius: aportar l'avantatge físic de la impermeabilitat i injectar en el cos adolorit de l'edifici una dosi psicològica de vida i d'alegria.

Envoltat de rajoles rutilants, el personal sanitari del centre atenia els pacients en un clima familiar, com de casa. L'hospital era petit, però justament de les seves dimensions limitades en naixien el to proper i l'estil amable del seu tracte. Havia anat evolucionant i s'havia renovat de mica en mica, fins a oferir un servei de primera qualitat i de comoditat màxima per als usuaris.

Ara, de sobte, tot això s'ha perdut, i haurem d'anar a raure lluny, a un edifici nou i asèptic, dotat de molts avenços però desproveït dels atractius cordials que donaven al vell el seu caràcter únic. Els elogis que mereixen les instal·lacions acabades d'estrenar són compatibles amb el lament per la pèrdua de les que durant segles han acompanyat amb dignitat i eficàcia els sofriments i les esperances de tantes generacions. Són els signes del temps: així com els humaníssims metges de capçalera han estat engolits pels facultatius especialistes, també el progrés de la ciència, la tecnologia i la burocràcia líquida la teoria i la pràctica dels hospitals de tota la vida, carregats d'experiència i d'història i amarats de referències sentimentals.

Narcís-Jordi Aragó